

v němž žalobce, vzdávaje se žalobního nároku, bere žalobu zpět. Procesní soud vzal toto oznámení na vědomost. Rekursní soud k rekursu žalobcova advokáta vyslovil, že nebere se na vědomost shora řečené žalobcovo prohlášení, poněvadž podání není opatřeno podpisem žalobcova advokáta a nelze proto dle §§ 27 a 75 odstavec třetí, c. ř. s. vzít k němu zřetele.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu žalovaného.

Důvody:

Zpětvzetí žaloby stalo se mimo přelíčení písemným podáním, jež jest sice opatřeno podpisem právního zástupce žalované firmy, nikoli však podpisem právního zástupce žalobcova; poněvadž jde o sporné řízení, pro něž jest předepsáno nucené zastoupení advokátem, právem rozhodl soud rekursní, že vzhledem k ustanovení §§ 27 a 75 odstavec třetí c. ř. s. musí býti opatřeno písemné podání podpisem žalobcova advokáta. Názor dovolací stížnosti, že stačí podpis jediného advokáta a že zákon nikde nepředepisuje podpis obou právních zástupců, není správným v té všeobecnosti, jak to vyjadřuje stížnost dovolací. V tomto případě, kde se jedná o zpětvzetí žaloby za současného vzdání se žalobního nároku stačil by sice podpis jediného advokáta, než to by musil býti právní zástupce žalobce, jenž žalobu nazpět bere, poněvadž záleží na prohlášení žalobcově, k němuž souhlasu žalovaného není třeba. § 75 c. ř. s. předpisuje, že písemné podání musí vykazovati podpis strany nebo jejího zmocněnce, ve sporech, kde jest nucené zastoupení stran předepsáno, pak podpis advokáta, čímž rozuměti sluší advokáta strany, jež činí prohlášení obsažené ve spise; zákon praví »die Unterschrift des Advokaten« a nikoli »die Unterschrift eines Advokaten«, čímž jest zřejmě naznačen vztah advokáta ku straně, kterou zastupuje. Poukaz dovolací stížnosti, že mezi stranami byla mimosoudně dojednána dohoda, jejíž důsledkem jest zpětvzetí žaloby, na věci ničeho nemění, neboť mimosoudní prohlášení žalobce, že bere žalobu zpět, nemá na soudní jednání žádného vlivu. Vývody dovolací stížnosti, zda také v případě, kdy při prvním roku žalovaná strana není zastoupena advokátem, a pak teprve ještě před nařízením sporného jednání dojde ke zpětvzetí žaloby za současného vzdání se nároku, jest třeba na dotyčném spise podpisu advokáta, nejsou nijak případné, poněvadž v takovém případě žalovaná strana nemusí dotyčný spis podepsati, jelikož jejího souhlasu není zapotřebí.

Čís. 268.

Zní-li exekuční titul z doby před uzákoněním čsl. měny na koruny, nelze povolití exekuci pro Kč, nýbrž nutno sporem vyřešiti otázku valuty.

(Rozh. ze dne 23. září 1919, R I 369/19.)

Na základě platebního rozkazu z ledna 1919, jímž uloženo firmě B v Čechách, by zaplatila firmě A ve Vídni 76 K 40 h s přísl., žádala firma A proti firmě B v červenci 1919 o uhrazovací exekuci pro 76 Kč 40 hal.

s přísl. Prvá stolice povolila exekuci, jak žádáno. Rekursní soud zamítl návrh, pokud domáhá se exekuce k vydobytí pohledávky v Kč, poněvadž rozhodným jest exekuční titul a tento zní na koruny a nikoli československé koruny.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu výmáhající věřitelky nevyhověl, podotknuv, že otázku, v jaké měně dlužník vzhledem ke změněným poměrům státoprávním platiti má, nelze řešiti v řízení exekučním, v němž pro obsah a rozsah povinnosti dlužníkovy jest rozhodným jediné slovné znění exekučního titulu (§ 7 ex. ř.).

Čís. 269.

Zřeknutí se nároku, odůvodněného §em 1154 b) obč. zák., tím, že zaměstnanec spokojí se po čas onemocnění s menším platem, než by mu po zákonu příslušel, a nedomáhá se pak po delší dobu vyrovnání nedoplatku.

(Rozh. ze dne 23. září 1919, Rv I 410/19.)

Havíř A. žaloval majitele dolu o vyrovnání nedoplatků na mzdu, jež mu dle § 1154 b) obč. zák. příslušela za dobu, po kterou, byv u žalovaného zaměstnán, byl nemocen. — Odvolací soud žalobu zamítl, nejvyšší soud rozsudek ten potvrdil, mimo jiné z těchto důvodů: Soud odvolací právem dospěl k přesvědčení, že žalobce konkludentními činy, tedy mlčky ve smyslu § 863 obč. zák. vzdal se nároku, žalobou vymáhaného. Vývody dovolacího spisu nejsou s to, by vyvrátily případné odůvodnění onoho názoru, obsažené v rozsudku soudu druhé stolice, což vysvítá z této úvahy: Žalobce dle svého vlastního přednesení pětkrát onemocněl v době, když byl u žalovaného zaměstnán, a po dobu své nemoci vždycky dostával od žalovaného 10 K denně na stravu, celkem za 45 pracovních dnů, ač, jak sám výslovně uznal, příslušelo mu stravné — a ovšem také mzda na penězích — podle § 1154 b) obč. zák. pouze za 29 dní; mimo to dostával dle vlastního doznání z nemocenské pokladny po 19 dní příspěvek 5 K denně, žalovaný pak, ačkoli podle téhož § 1154 b) mohl polovinu tohoto příspěvku srážeti žalobci ze mzdy, nesrážel mu ničeho. Když tedy žalobce ani při ukončení smluvního poměru dne 4. ledna 1919, ani před tím po celou dobu od února 1918 při výplatě mzdy nikdy neupozornil žalovaného na to, že nesouhlasí s postupem tímto, nýbrž že trvá na upravení platů dle § 1154 b) obč. zák., nelze vzhledem na obyčeje a zvyklosti poctivého obchodu (§ 863 obč. zák. nového znění) dospěti k jinému názoru, než, že žalobce spokojil se s příjmy, jež byly mu skutečně vypláceny, a vzdal se nároku jich podle § 1154 b) obč. zák. Tento názor je správný i tenkrát, když má se za to, že žalobce neuplatňoval svého nároku zákonného po dobu trvání pracovního poměru proto, poněvadž snad se obával, že by dostal výpověď z práce, ač, jak již nahoře bylo uvedeno, žalobce toho netvrdil v první stolici, nýbrž teprve v řízení odvolacím. Mě-li žalobce skutečně onu obavu, sluší míti za to, že rozhodl se dobrovolně pro setrvání v práci a v důsledku toho pro vzdání se nároku dle § 1154 b) obč. zák., by, trvaje na nároku tomto, nemusil opustiti